

[Ebba Strange]

og landsretspræsidenterne og Dommerforeningen. Vi mente ikke i SF, at der var nogen problemer, da vi foreslog den foreliggende sammensætning af rådet, vi er jo så vant til, at Dommerforeningen – ikke Højesteret, men vi har jo heller ikke peget på højesteretsdommere – men at Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen og retterne i det hele taget er høringsinstanser i stort set alt, hvad vi modtager fra Justitsministeriet.

I sidste nummer af Ugeskrift for Retsvæsen var der en meget interessant artikel af Torben Jensen om højesteretsdommernes ytringsfrihed, hvor man også peger på, at dommere i praksis fungerer som medlemmer og formænd for kommissioner og udvalg og i høj grad udtaler sig om det lovforberedende arbejde. Derfor så vi ikke den sammenblanding af den lovgivende og dømmende magt i vores forslag, som dommerne peger på, men jeg vil da sige, at hvis der er modstand i dommerstanden mod at sidde i rådet, og når der også er politisk modstand, så piller vi dommerne ud. Og lidt af det samme vil jeg sige om den kritik, der har været af eventuelt at inddrage ombudsmandsinstitutionen i sekretariatsfunktionen: Er der modstand mod det, så dropper vi det. Tilbage står stadig væk et forslag, som vi kan tage udgangspunkt i, når vi skal drøfte det.

Justitsministeren siger, at der ikke står noget om omfanget af rådets arbejde i forslaget. Hvor stort et omfang har vi forestillet os? Skal rådet udtale sig om alle sager eller kun om få sager? Jeg må indrømme, at jeg har prøvet at give en beskrivelse af, at vi ikke forestiller os, at rådet skal udtale sig om alle sager, men kun de sager, hvor der f.eks. under et udvalgsarbejde eller i forbindelse med fremsættelse af private forslag opstår tvivl og usikkerhed om de juridiske og administrative konsekvenser. Og jeg skal lige sige, at når vi nævner det administrative, er jeg helt enig med hr. Niels Helveg Petersen. Det er ikke den praktiske administration, men den mere retlige administration. Det forestiller vi os ikke, men derfor kan det da godt være, at repræsentanter for andre partier gør det.

Og vi er naturligvis ikke interesseret i, at et sådant råd på nogen måde skal kunne bruges til at forhale sager. Vi håber på og regner med en relativt smidig og hurtig sagsgang, hvor spørgsmålene og problemerne bliver forelagt

rådet og rådet giver en indstilling. Og vi forventer heller ikke en klar og enig redegørelse og entydig indstilling. Til syvende og sidst er der ikke ét medlem her i huset, der kan løbe fra, at ansvaret for lovgivningen udelukkende er Folketingets. Den dag, vi står til ansvar, er det os, der står til ansvar over for befolkningen, ingen andre. Så derfor skal vi ikke forvente klare og entydige redegørelser, men vi må træffe vore afgørelser, når svarene foreligger.

Hr. Ole Espersen mente, at vi sigtede for snævert. Det er da muligt, at vi gør det, og så synes jeg, det er værd at drøfte, om vi skal sigte bredere. Jeg er da også enig i, at i al almindelighed er de administrative og retlige konsekvenser velbelyste, men jeg må indrømme, at da jeg læste henvendelsen fra dommerne, kunne jeg ikke rigtig lade være med at tænke på, at præcis det nævnte hovedeksempel på en sag, som vi synes der var problemer i, havde byretspræsidenten gjort os opmærksom på i sit høringssvar. Så måske er hr. Bitsch selv skyld i, at vi har foreslået dommerne som medlemmer af rådet, fordi det var en henvendelse fra ham, der gjorde os opmærksom på det problematiske i det pågældende forslag. Jeg vidste i øvrigt heller ikke, at i Sverige er der inddraget dommere også i det arbejde, som hr. Ole Espersen fortalte, og det er jo en vurderingssag, hvor skillelinien går mellem de forskellige magtcentre i landet.

Hr. Aage Brusgaard mente, at man skulle have et uvildigt juridisk sekretariat, og hr. Arne Melchior var også inde på, at vi snarere skulle have et sekretariat og ikke et råd, et sekretariat med enkelte medarbejdere, der så kunne indkalde særligt sagkyndige, og det lød smidigt og enkelt og nemt. Jeg tror, det var hr. Niels Helveg Petersen, der også kritiserede ordet råd. Ordet er heller ikke vigtigt, men det er selvfølgelig overvejet, det er klart. Skulle vi kalde det et nævn? Skulle vi kalde det et råd? Skulle vi kalde det et sekretariat? Og da vi mente, at det skulle vejlede og rådgive, valgte vi ordet råd. Det er da naturligvis ikke vigtigt, men et ord siger jo noget om, hvad der ligger bag overvejelserne.

Jeg skal sige, at det har været meget interessant i forbindelse med udarbejdelsen af forslaget at læse det notat, som justitsministeren har tilstillet Retsudvalget om lovafdelingens etablering og opbygning. Det var virkelig interes-